

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

Ν. Λάσκαρης

Η εξ' Αδου παραγγελία

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον (Κ. Φ. Σκόκου), Αθήνα

τμ. 7 (1892), σ. 394-411

Η ΕΞ ΑΔΟΥ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις
Δημοτικοῦ Θεάτρου τὴν 13 Ἀπριλίου 1891.

(Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ Ἰωάννῃ Μ. Καζάκῳ.)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ, τελειόφοιτος τῆς
νομικῆς πρὸ δεκαετίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΣΣΑΜΟΣ, φίλος του,
δικηγόρος.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΥΚΑΡΗΣ, ἀπόστρατος
ὑπολοχαγός.

ΜΑΡΙΓΟΥΔΑ, ἀνεψιά του.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ, συμβο-
λαιογράφος.

ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ

Ε. Βορασέρας

Π. Λαζαρίδης

Ε. Παντόπουλος

Φ. Δημητρουλοπούλου

Χ. Δημητρουλόπουλος

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

[Δωμάτιον παρὰ τῷ Δικαίῳ. Εἰς τὸ βάθος θύρα, δεξιᾷ παράθυρον.
Ἄριστερᾷ βιβλιοθήκη ἄνευ βιβλίων, παρ' αὐτῇ τράπεζα ἐφ' ἧς
ὑπάρχουσι τὰ πρὸς γραφήν. Δύο καθέκλαι.]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΔΙΚΑΙΟΣ, μόνος.

[Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνεται ὁ Δικαίος καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν καὶ
ἔχων τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν ὡς ἐπακουσθῆ ἐπὶ τῆς τραπέζης.
Μετὰ στιγμὴν ἐγείρεται].

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ, ἰδοὺ τὸ ζήτημα,
εἶπεν ὁ Σαιξπῆρος. Κολοκύθια! Ἔχεις τὸν τρόπο σου νὰ ζῆς;
πρέπει νὰ ζῆς δὲν ἔχεις; νὰ μὴ ζῆς, ἰδοὺ τὸ λελυμένον! . . .
Ἐγὼ δὲν ἔχω, ἄρα πρέπει. . . . ναί, ναί, μάλιστα, πρέπει νὰ

μὴ ζῶ! Τετέλεσται! Ἀπεφασίσθη καὶ ὑπεγράφη, θὰ ἀποθάνω! Θὰ ἀποθάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, μόλις τριάκοντα Μαΐους δρέφας. . . . καὶ αὐτοῦ ὅλους μεταφορικῶς, διότι πράγματι ἓνα μόνον ἔχω δρέψει, καὶ αὐτὸν πέρυσι μὲ τὴν Μαριγοῦλα, ἡ ὁποία, Κύριος οἶδε, πόσους νὰ ἔχη δρέψη, ἀφοῦ φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς της τριάκοντα καὶ ἕξ Φεβρουαρίου, ὧν οἱ ἑννέα μόνον, κατ' εὐτυχίαν της, ἔφερον τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκοσιν ἑννέα ἡμερῶν! . . . Ἡ καυμένη καὶ αὐτή! Καλὸ κορίτσι, μὰ φτωχό. . . . Ἐχει τὸ ὀικό της, καθὼς λέν', μὰ πολὺ φτωχό· μόλις ἔχει ἑνδεκα χιλιάδες δραχμαῖς, ἕξ ὧν ἡ ἑννητὰ εἰς κτήματα ἔς τ' Ἀναφιώτικα! Μιζέριες! Παληόκοσμος! Καλλίτερα λοιπὸν θάνατος νὰ ἡσυχάσω. . . . Ἀλλὰ ποῖον θάνατον νὰ προτιμήσω; [Σκεπτεται.] Τὴν ἄσιτιαν. . . . Καὶ μήπως δὲν ἤρχισα αὐτοκτονῶν, ἢ μᾶλλον δολοφονούμενος διὰ τοῦ μέσου τούτου; [Σκεπτεται.] Τὴν νὰ κάμω; . . . Διάβολε, οὔτε πῶς νὰ σκοτωθῇ δὲν ζεύρει κανεὶς! . . . [Σκεπτόμενος βηματίζει κατὰ πλάτος τῆς σκηνῆς] Ἄ! εὔρον, εὔρον! . . . Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου ἔς τὸν ἄερα, τοιουτοτρόπως ἀποδεικνύω καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅτι εἶχα μυαλά. . . . ἀφοῦ τὰ ἐτίναξα! . . . Εὔγε! Καὶ πρὸ αὐτῆς τῆς πύλης τοῦ Ἄδου εἶναι ἐφευρετικὸς ὁ ἄνθρωπος! . . . Μόνον πῶς νὰ ζήσω δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὔρω. . . . Ἀλλ' ἄς εἶναι. . . . Μία ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Μαριγοῦλα, καὶ μία ἄλλη πρὸς τὴν κοινωνίαν δὲν θὰ ἦτο νομίζω περιττή. . . . [Κάθηται καὶ γράφει] « Πολὺ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι τρελός, ὡς θὰ θελήσουν νὰ μὲ χαρακτηρίσουν τινές, λέγω τὴν ἀλήθειαν γυμνήν, ἀδιαφορῶν ἂν θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἢ ταφῇ ἢ ὄχι· εἶμαι ἐχεφρονέστατος καὶ τίποτε περιπλέον, ἂν δὲν ἤμουν, θὰ ἔζων. . . . [Κτύπος εἰς τὴν θύραν] Ποῖός εἶναι;

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ, ἔξωθεν. — Ὁ κύριος Ἰούλιος Δικαῖος;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐδῶ.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ ἔξωθεν. — Ἀνοίξατε, σᾶς παρακαλῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν εὐκαιρῶ, πρόκειται ν' ἀποθάνω. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ ἔξωθεν. — Πολὺ κακὴν στιγμὴν ἐδιαλέξατε. . .

Ἐν τούτοις, σᾶς παρακαλῶ, ἀνοίξατέ μου. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀφοῦ ἐπιμένετε. . . . [Βαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ βάρους].

ΣΚΗΝΗ Β'

ΔΙΚΑΙΟΣ καὶ ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ εἰσερχόμενος. — Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν κ. Ἰούλιον Δικαῖον;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μάλιστα. Μετ' ὀλίγον μέλλοντα νεκρὸν καί. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος Ταβ. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἦμουν πεπεισμένος, ὅτι θὰ εἴσθε συμβολαιογράφος, καθότι μέχρι τοῦδε μόνον ἄνθρωποι τοῦ ἐπαγγέλματός σας, δικαστικοὶ κλητῆρες καὶ λοιπὰ . . . [κατ' ἰδίαν] παρόμοια ἄρπακτικὰ ζῶα [ὑψηλοφώνως] μὲ ἐπεσκέφθησαν. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Μὲ ἀποστολὴν βεβαίως, ὅπως διόλου διαφορὸν τῆς ἰδικῆς μου

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐννοῶ. Θὰ ἐμαντεύσατε τὸν σκοπὸν μου καὶ ἔρχεσθε διὰ τὴν δικθῆκην μου. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀφήσω, εἰ μὴ μερικὰ χρέη καὶ τὸ πτώμά μου. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ, ἀκούσατέ με, διότι εἶμαι κομιστῆς λαμπρῶν εἰδήσεων.

ΔΙΚΑΙΟΣ. Σᾶς ἀκούω, ἀφοῦ θέλετε.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Εἶχετε θεῖον, ὀνόματι Δημήτριον Κονδυλοφόρον ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Νομίζω.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ὁ θεῖος αὐτός, κύριέ μου, ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν καθῆκον.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀμφιβάλλω. Ἦτο πολὺ ἀμελής περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν οἰανδήποτε καθηκόντων !

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Καὶ ἐν τούτοις ὁ θεῖός σας αὐτὸς λοιπὸν, κύριέ μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι σᾶς ἐγκαθιστᾷ γενικὸν κληρονόμον τοῦ τῆς ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων δραχμῶν περιουσίας του

ΔΙΚΑΙΟΣ πίπτει ἐπὶ τοῦ καθίσματος. — Π. . . π. . . πῶς ! . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Σᾶς βεβαιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Κύριε συμβολαιογράφε, προσέξατε. . . ἡ ἀστείότης αὐτή. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἡ πραγματικότης, θέλετε νὰ εἰπῆτε . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ συγκεκινημένος. — Μά. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Μήπως δὲν ἀποδέχεσθε τὴν κληρονομίαν ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ὅχι δά ! . . . Ἀλλά. . . . Καὶ δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, εἶναι ὅλα μετρητὰ ἢ καὶ κτήματα ;

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Σχεδὸν ὅλα χρήματα !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Θεὸς σχωρέσοι τὸν τὸν καυμένον ! Καὶ τὸν εἶχα τώρα τελευταῖα ἔβρισε σὰν σκυλί ! . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἐρχομαι δὲ αὐτοπροσώπως νὰ σᾶς ἐγχειρίσω ἀντίγραφον τῆς ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ γραφείῳ μου κατατεθειμένης διαθήκης τοῦ μακαρίτου θεοῦ σας.

ΔΙΚΑΙΟΣ δυσπιστῶν. — Μά. . . . μήπως ἀστειεύεσθε ;

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Οὐδέποτε συμβολαιογράφος ἀστειεύεται προκειμένου περὶ τοιούτων σοβαρῶν πραγμάτων Τὸ ἀντίγραφον τὸ ἔχω ἐδῶ

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τὸ ἔχετε ἐδῶ ;

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Μάλιστα Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς τὸ ἀναγνώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. [Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χαρτίου καὶ ἀναγινώσκει.] « Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν κτλ. κτλ. » Οἱ τύποι δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐννοεῖται.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἄς ἔλθωμεν ἀμέσως εἰς τὸ ἐνδιαφέρον χωρίον. [Ἀναγινώσκει.] « Ἐγκαθιστῶ κληρονόμον μου τῆς ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων δραχμῶν περιουσίας μου, τὸν ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιόν μου Ἰούλιον Δικαῖον. . . . »

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄ ! μὰ τότε τότε θὰ ζήσω καὶ θὰ ἀποδείξω, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξωσι καὶ συμβολαιογράφοι

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Κομίζοντες εἰς τοὺς ἀνεψιούς τὴν εὐάρεστον εἶδησιν τοῦ θανάτου τοῦ θείου των

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἔστω ὅπως θέλετε ἐγὼ ἄλλο ἤθελα νὰ εἶπῶ.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἀκούσητε καὶ τὸ τέλος τῆς διατάξεως Λοιπὸν [Ἀναγινώσκει.] « τὸν ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιόν μου Ἰούλιον Δικαῖον, ὑπὸ τὸν ὄρον »

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Πῶς ἔχει καὶ ὄρους ;

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἐνα μόνον !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀκούσωμεν.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ ἀναγινώσκει. — « . . . ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φονεύσῃ ἐν μονομαχίᾳ τὸν Γεράσιμον Φυκάρην ἀπόστρατον ὑπολοχαγόν . . . »

ΔΙΚΑΙΟΣ. — ὦ διάβολε ! Ὁ ὄρος αὐτὸς μοῦ φαίνεται

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἀκούσατε ἔχει καὶ τὸ αἷτιον [Ἀναγινώσκει.] « . . . ὅστις ἄλλοτε ποτὲ μὲ ἐρράπισεν ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἔκτοτε νὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς αἰρέσεως ταύτης, ὑποκαθιστῶ κληρονόμον μου τὸν φίλον Μενέλαον Ρεβέντην. . . κτλ. κτλ. »

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Κᾶπως δύσκολος μοῦ φαίνεται ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ὄρου, ἐν τούτοις θὰ προσπαθῆσω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἱερὰν σκιὰν τοῦ προσβληθέντος θείου μου. . . .

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Τὸ καθῆκον τὸ ἀπαιτεῖ.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μᾶλλον αἱ τετρακόσαι χιλιάδες φράγκα.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Ἡ ἀποστολή μου, κύριε, ἔληξε καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὑποβάλω τὰ σέβη μου !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Προσκυνῶ... ἀπαράμιλλέ μου συμβολαιογράφε!...

[Ὁ συμβολαιογράφος ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν ὅπως ἀναχωρήσῃ]

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄ ! pardon ! pardon !... Ἐμπορεῖτε ἀπέναντι τῶν τετρακοσίων χιλιάδων δραχμῶν νὰ μοῦ δανείσετε καμμιὰ δεκαπενταριὰ φράγκα ;... διότι ἐνδεχόμενον πρὶν ἱκανοποιήσω τὴν σεβαστὴν σκιὰν τοῦ μακαρίτου θείου μου, ἢ κατ' ἀνάγκην μίμησις τῆς τέχνης τοῦ Τάννερ καὶ Σούτση, νὰ μὲ φέρῃ εἰς θέσιν μῆτε τὴν σκιὰν νὰ ἱκανοποιήσω μῆτε τὴν περιουσίαν ν' ἀποκτήσω !

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ δίδων τῷ Δικαίῳ χρήματα. — Θὰ τὸ θεωρήσω ὡς ὑποχρέωσίν μου.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καὶ ἔννοια σας, τὰ ἔβρισκομε.

ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ. — Δουλός σας.

ΔΙΕΔΙΟΣ. — Προσκυνῶ. [Ὁ Ταβουλάριος ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΔΙΚΑΙΟΣ, μόνος.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καὶ ἤδη εἶμαι πλούσιος... καὶ δὲν ἀποθνήσκω ! Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε μόνον, ν' ἀποθάνω πρὶν ἢ ζήσω καθὼς πρέπει. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ θείου μου τί σοῦ λέει ! Νὰ φονεύσω ἐν μονομαχίᾳ τὸν Φυχάρην... πολὺ καλά... κι' ἂν μὲ φονεύσῃ αὐτός, ὅπερ εἶναι καὶ ἐνδεχόμενον, τότε αἱ τετρακόσιαι χιλιάδες φράγκα τί γίνονται ; Μπερδευμένα πράγματα... νὰ ἦταν τρόπος νά... μὰ ἐκείνη ἡ ὑποκατάστασις εἶναι ποῦ μοῦ χαλάει τὸ μυαλό... Τί τοῦ ἤρθε τοῦ μακαρίτου νὰ καθήσῃ νὰ συλλογισθῇ τέτοια πράγματα... ἦταν ἀνάγκη νὰ ὑποκαταστήσῃ ἑς τῆς τετρακοσίων χιλιάδων... Ἄϊ !... ὦ ! κακοῦργος σύμπτωσις ! ὦ ! τύχη δολοφόνος !... Ἡ κληρονομία μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω πῶς ὁ Φυχάρης εἶναι θεῖος τῆς Μαριγούλας... ὦ τὴν καυμένην. πῶς τὴν λυποῦμαι... θὰ χάσῃ κ' ἐμένα καὶ τὸν θεῖόν της, γιὰτὶ ἐγὼ ἐννοεῖται μὲ τετρακόσιαι χιλιάδων φράγκα δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν νὰ ὑπογυναίχωθῶ... Τί εἶναι ὁ κόσμος ! Ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μόνῃ ἀνετράπησαν τὰ πάντα... Ἐγὼ πλούσιος, ὁ Φυχάρης ὑποψήφιος σκοτωμένος, ἡ Μαριγούλα... Ἄ ! αὐτὴ μόνῃ θὰ μείνῃ εἰς τὸ statu quo... οὐχὶ βεβαίως τῆς ἡλικίας... Τί νὰ τῆς κάνω !... Ἄτυχῆς ἢ κακομοίρα ! Ἄμ' ὁ θεῖός της ! Ἐτι ἀτυχέστερος. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ σκοτωθῇ... ἄλλοιῶς δὲν γίνεται... τί πάει νὰ πῆ ! Νὰ χάσῃ τὴν κληρονομίαν... Ἄ ! μπᾶ, δὲν γίνεται... Μὰ πῶς διάβολο θὰ τὰ καταφέρω. Ἐγὼ μῆτε σπαθὶ ξέρω

μήτε πιστόλι... Ἀδιάφορον! Ἔτσι κ' ἔτσι ἐγὼ θὰ σκοτονόμουνα... ἂν τὸν σκοτώσω γίνομαι πλούσιος· ἂν μὲ σκοτώσῃ μου εἶναι τὸ ἴδιον!... Τί; τί; τί λέω; τὸ ἴδιον; Ἄ! μπᾶ, καθόλου! Νὰ σκοτωθῶ μὲ τετρακόσιαις χιλιάδες φράγκα! Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ... εἶναι... εἶναι... καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί εἶναι! Μὰ ἔλα πάλι ποῦ δὲν γίνεται ἄλλοιῶς, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Δὲν εἶναι νὰ τοῦρθη κόλπος νὰ ξεμπερδεύωμε!... Ἄχ! θεῖτε! θεῖτε! γιὰ ἓνα ράπισμα δὲν εἶναι ἄδικο νὰ σκοτώσω τὸν ἄνθρωπο; . . . δὲν εἶναι ἁμαρτία; . . . δὲν εἶναι ἀντευαγγελικόν; δὲν εἶναι [Κτυπὸς εἰς τὴν θύραν] Ποῖός εἶναι πάλι; ΦΥΚΑΡΗΣ, ἔξωθεν. — Ἀνοίξατε, σᾶς παρακαλῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μετὰ τὸν συμβολαιογράφον, ἀφεύκτως κανένας δικαστικὸς κλητῆρας θὰ εἶναι! [Βαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν].

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΔΙΚΑΙΟΣ καὶ ΦΥΚΑΡΗΣ

ΦΥΚΑΡΗΣ, εἰσερχόμενος. — Βεβαίως, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἶμαι γνωστός, ἂν καὶ αὐστηρότερον ἐξετάζων τις τὰ πράγματα ἔπρεπε

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μήπως εἴσθε συμβολαιογράφος;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅχι δά! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τότε;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου.

Εἶμαι ὁ Γεράσιμος Φυκάρης, ἀπόστρατος ὑπολοχαγός. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Πῶς! πῶς! Εἴσθε ὁ κ. Φυκάρης;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅλος κί' ὄλος.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄ μὰ, κύριε, σᾶς στέλλει ἡ Τύχη.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅχι δά! . . . ἡ ἀνεψιά μου μὲ στέλλει! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἡ . . . ἀνεψιά σας! . . . [Ἰδίᾳ] Διάβολε!

[Ἰψηλοφώνως] Ἀδιάφορον, κύριε, εἴτε ἡ μία σᾶς στέλλει εἴτε ἡ ἄλλη, πάντα εὐτύχημα εἶναι δι' ἐμὲ ὅστις ἔχει νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐκλέξῃτε τοὺς μάρτυρας. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ ἰδίᾳ. — Μὲ προκαταλαμβάνει. Τυχερὴ εἶνε ἡ ἀνεψιά μου [Ἰψηλοφώνως] Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἦλθον.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δι' αὐτό! [Ἰδίᾳ] Θὰ ἔλαβε φαίνεται γνῶσιν τῆς διαθήκης. [Ἰψηλοφώνως] Καὶ τὸν τόπον.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καλὲ τί τόπον. . . . ἔς τὸ σπίτι μου γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά, ἔτσι ἀποφεύγουμε καὶ τὰ περιττὰ ἔξοδα.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καλὲ τί ἔξοδα! . . . δύο ἀμάξια χρειάζονται, ἄλλως τε τὰ πληρώνω ἐγώ.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἄφοῦ τὸ θέλετε, ἄς γείνη κ' ἔτσι, ἐμένα δὲν μὲ μέλει.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Νὰ προσδιορίσωμεν καὶ τὸν χρόνον.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅσον τὸ δυνατὸν ὀγρηγορώτερα.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Αὔριον.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τόσω τὸ καλλίτερον. . . . [ἰδία] Πῶς διάβολο ἔλεγεν ἡ ἀνεψιά μου πῶς τὴν ἐλησμόνησε.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καὶ τὰ ὄπλα. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅχι δά ! δὲν ἀξίζει, κατηργήθη πλέον αὐτὸ τὸ ἔθιμον. . . . Εἰς τὴν Μάνην μόνον. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ, ἰδία. — Μήπως ἐννοεῖ νὰ μονομαχήσωμεν μὲ τῆς γροθιαῖς ! [Ἵψηλοφώνως] Μά, νομίζω ὅτι χωρὶς ὄπλα δὲν γίνεται.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τὰ νομίζω ὅπως διόλου περιττὰ καὶ βάρβαρα.

ΔΙΚΑΙΟΣ, ἰδία. — Καλὲ αὐτὸς εἶναι ἀγριάνθρωπος ! [Ἵψηλοφώνως] Τότε πῶς θέλετε νὰ γίνη ;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅπως γίνεται πάντοτε.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὰ ἄνευ ὄπλων δὲν μονομαχοῦν, φίλε μου.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δὲν μονομαχοῦν ! Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε τὸ ἐναντίον ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄφοῦ ἀπορρίπτετε τὰ ὄπλα.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ νομίζετε ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι χρήσιμα ; . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τούλάχιστον εἰς τὰς ἀνθρωπινὰς μονομαχίας. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Εἰς τὰς μονομαχίας ναί, ἀλλ' εἰς τοὺς γάμους. . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Εἰς τοὺς γάμους ! ; Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι θὰ κάμωμεν τὸν γάμον χωρὶς ὄπλα. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τὸν γάμον ; ποιὸν γάμον ;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ περὶ τίνος ὁμιλοῦμεν τόσην ὥραν ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Περὶ τίνος ; Περὶ τῆς μονομαχίας.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τῆς μονομαχίας ; Ἄστειεύεσθε ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καθόλου, φίλε μου. Ἐχω ἐντολὴν νὰ σᾶς φονεύσω.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τ' ἀστεῖα εἶναι περιττά.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν ἀστειεύομαι διόλου καὶ ἐξηγοῦμαι. Ἐγνωρίσατε ποτὲ τὸν κύριον Κονδυλοφόρον ;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τὸν ἐγνώρισα, μάλιστα. Ἦταν ἓνας πολὺ τιποτένιος. . . . δειλός. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀκριβῶς περὶ τοῦ δευτέρου ἐπιθέτου πρόκειται. Τὸν εἶχατε, μοῦ φαίνεται, ραπίσει. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Εὖγε ! [Δίδων πρὸς τὸν Φυκάρην τὴν χεῖρα του] Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, φίλε μου.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πῶς ! σᾶς εἶχα προσβάλει καὶ σᾶς ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ὅχι !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἄλλά ; . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἦτο θεῖος μου !

ΦΥΚΑΡΗΣ, ἀναπηδῶν. — Θεῖος σας ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μάλιστα καὶ ἔνεκα τούτου εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ζητήσω ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὄπλων, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ σᾶς φονεύσω ! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἀμφιβάλλω.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς λείψουν αἱ ἀμφιβολίαι, εἴαν τυχὸν ἔχετε τοιαύτας, καὶ νὰ ἐνδώσητε εὐχαρίστως ; . . . ἄλλως σᾶς βεβαιῶ, μέ καταστρέφετε. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Σᾶς καταστρέφω ! Ἄ ! τώρα ἀρχίζω νὰ ἀμφιβάλλω καὶ περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεώς σας.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Περὶ αὐτῆς ἀμφιβάλλετε ὅσον θέλετε, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ! Ἡ μονομαχία ἀρκεῖ νὰ γίνη καί . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Μὰ ὁ κύριος αὐτὸς νομίζω ὅτι ἀπέθανε . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἰσα-ἴσα δι' αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς φονεύσω . . . Βλέπετε ἢ εὐγνωμοσύνη μοὶ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον ν' ὀποδώσω τὴν τελευταίαν αὐτὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν προσβληθεῖσαν σκιὰν τοῦ κεκοιμημένσου θεοῦ μου.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καλέ ! δὲν ἀφίνετε τώρα τὴν σκιὰν τοῦ μακαρίτου σὲ ἡσυχία ! Τί τῆς ὑπενθυμίζετε τέτοια πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀπ' ἐναντίας αὐτὴ εἶναι ποῦ μοῦ ὑπενθυμίζει . . . Εἶναι βλέπετε ἐκδικητικὴ σκιά, διψᾷ αἷμα. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ τί μὲ μέλει ἐμένα ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὲ μέλλει ἐμένα ὅμως . . . Ἐὰν δὲν σᾶς φονεύσω, χάνω τετρακόσιαις χικιάδες φράγκα ποῦ κληρονομῶ . . . Ἐλᾶτε τώρα, μὴν εἴσθε τόσον ἀπάνθρωπος !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἰσα-ἴσα ἐπειδὴ εἶμαι φιλόανθρωπος καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀγαπῶ τὸν ἑαυτό μου, δι' αὐτὸ δὲν μονομαχῶ . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν γίνεται ! Θὰ μονομαχήσετε, ὁ θάνατός σας μοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἄμε 'ς τὸ καλὸ, χριστιανέ μου . . . ἄλλως τε δὲν μονομαχῶ μέ ξένους . . . ἄς ἔλθῃ ὁ ἴδιος.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Εἶναι ἀδύνατον . . . Ἴδου ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ ! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δι' ἐπιτρόπου δὲν μονομαχοῦν.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Οἱ δειλοὶ ναί, ἀλλ' οἱ ἔχοντες κᾶπως καρδίαν . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πῶς ! Μὲ ὑβρίζετε ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν ἤξεύρω, ὅπως θέλετε ἐκλάβετε το, μοῦ εἶναι ἀδιάφορον !

ΦΥΚΑΡΗΣ, — Μ' αὐτὸ εἶναι πρόκλησις.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Βεβαίως !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πρόκλησις ἐκ μέρους σας

ΔΙΚΑΙΟΣ. — "Ὅχι ! ἐκ μέρους τῆς ὑβρισθείσης σκιάς τοῦ μακαρίτου θείου μου

ΦΥΚΑΡΗΣ, *μετὰ θυμοῦ*. — "Ὅχι, εἶναι ἰδική σας !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — "Ὅχι. Τῆς σκιάς !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἰδική σας, σᾶς λέγω !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὰ τί διάβολο ! . . . Δὲν ἔξεύρω ἄν τὴν τῶρα τίνος εἶναι !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ψεύδεται !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Πῶς ! Ὑβρίζετε κ' ἐμὲ τῶρα ! Ἄ ! μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ. Κύριε, μετὰ τὴν μετὰ τῆς σκιάς μονομαχίαν σᾶς προκαλῶ καὶ ἐγώ.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅπως καὶ ὅπου καὶ ὅταν θέλετε ! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Σήμερον.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Σήμερον. Ἐκλέξατε τὰ ὅπλα !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Σᾶς ἀφίνω τὴν ἐκλογὴν.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἔστω. Τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τὸ ξίφος, πολὺ καλὰ.

ΦΥΚΑΡΗΣ, *θυμωμένος*. — Δουῖλος σας [*Ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν ὅπως ἀναχωρήσῃ*].

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Κύριε, Κύριε

ΦΥΚΑΡΗΣ, *ἐπιστρέφων*. — Τί ἀγαπᾶτε ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὴ λησμονήσετε ὅτι μετὰ τὴν σκιάν θὰ μονομαχήσετε πρῶτα !

ΦΥΚΑΡΗΣ, *ἀναχωρῶν*. — Καὶ μετὰ σκιάς καὶ μετὰ φαντάσματα μονομαχῶ τῶρα ! [*Ἐξέρχεται*].

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΔΙΚΑΙΟΣ, *μόνος*.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Πάει κ' αὐτὸ, ἐτέλειωσε ! Τῶρα εἶμαι πλούσιος ἔχω τετρακόσιαις χιλιάδες φράγκα θὰ ζήσω τέλος πάντων θὰ ζήσω καὶ θὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς μοχθηροὺς ὄλους ὅτι μόνον τὸ χρῆμα ὦ ! διάβολο ! Ἐλησμόνησα τὴν μονομαχίαν ! . . . Καὶ ἂν μετὰ ξεβγάλη αὐτός ; ! . . . ἂν μετὰ μεταβάλλῃ εἰς σκιάν καὶ μετὰ στείλῃ εἰς ἀντάμωσιν τοῦ ἀφ' ἡμῶν

μεταστάντες θείου μου ; ! . . . Τότε ; ' Η κληρονομία ; . . . ἡ τετρακόσαις χιλιάδες φράγκα ! . . . ὦ ! Καὶ εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι αὐτὸς θὰ μὲ ξεβγάλη . . . ' Εγὼ ποτέ μου δὲν ἔπιασα σπαθί ! . . . τί λέγω ! σπαθί ; Οὔτε σουγιά κολοκοτρώνη ! . . . ' Α ! χωρὶς ἄλλο εἶμαι ξεβγαλμένος . . . ἐπέπρωτο τέλος πάντων νὰ μὴ ζήσω πλούσιος . . . ὦ ! τύχη, τύχη ἄστατος ! Τυφλή . . . Στραβή ! . . . ' Από τὴν Σκύλλαν μὲ ρίπτεις εἰς τὴν Χάρυβδιν, ἀπὸ τὴν αὐτοκτονίαν εἰς τὸν διὰ μονομαχίας θάνατον ! . . . ὦ ! καὶ τώρα δὲν μοῦ μένει πλέον ἄλλο παρὰ νὰ ἀποπερατώσω τὴν ἐπιστολήν μου καὶ νὰ δώσω τέρμα εἰς τὸ ἀχρεῖον αὐτὸ δίλημμα ! . . . Θ' αὐτοκτονήσω ! . . . τετέλεσται ! . . . Ἐρρίφθη ὁ κύβος . . . ἄς γράψω . . . ' Α ! ὄχι ! Ἴσως μὲ ἐμποδίσῃ κἀνεὶς πάλιν . . . ' Ας αὐτοκτονήσω πρῶτον . . . καὶ ὕστερα γράφω ἂν εὐκαιρήσω ! . . . [Σύρει τὴν συρτοθήκην τῆς τραπέζης καὶ ἐκβάλλει περίστροφον].

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΔΙΚΑΙΟΣ καὶ ΒΑΣΣΑΜΟΣ

ΒΑΣΣΑΜΟΣ *εἰσερχόμενος*. — 'Ιούλιε, τί κατάστασις εἶν' αὐτή ;
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — Αὐτή ; Εἶναι κατάστασις δι' ὑποκατάστασιν ! . . .
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — 'Εγὼ δὲν βλέπω εἰμὴ ἀκαταστασίαν ! . . .
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — 'Ἄκουσε, φίλε μου. Ἐτυχε μίαν φορὰν καὶ εἰς ἐμὲ νὰ μειδιάσῃ . . .
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — 'Η Μαριγοῦλα ;
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — Οὔφ ! ἀδελφὲ καὶ σύ, ποιά Μαριγοῦλα ; . . . ἢ Τύχη !
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — Αἶ ;
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — 'Ἀλλὰ φαίνεται τὸ μειδιάμα της ἦτον εἰρωνεία . . .
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — Δὲν σὲ καταλαμβάνω . . . Ὑποκατάστασις, Μαριγοῦλα, εἰρωνεία, μειδιάμα, Τύχη . . . τ' εἶν' αὐτό !
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐχεις δίκαιον ! Εἶχα τὸ ἀτύχημα, ποῦ λές, φίλε μου, νὰ κληρονομήσω τετρακόσαις χιλιάδες φράγκα . . .
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — Δυστυχία σου ! . . . Βρὲ τί λές ! αἴντε ἀπὸ δῶ !
 ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μά ! . . . ἄκουσε . . . Ἐκληρονόμησα, τετρακόσαις χιλιάδες φράγκα, ὑπὸ τὸν ὄρον . . .
 ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — Ὅ, τι δήποτε κι' ἂν εἶναι αὐτὸς ὄρος, πάντα τετρακόσαις χιλιάδες φράγκα εἶν' αὐτά . . . μὲ τὴν διαφορὰν ποῦ σὲ μένα δὲν περνοῦν αὐτά ! . . . Βρὲ τί λές ! Καὶ πενήντα

δραχμαῖς ἂν κληρονομοῦσες σύ, θὰ ἦσουν τώρα 'ς τὸ Φρενοκομεῖον . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Θέλεις πιστέψῃς, θέλεις μὴ πιστεύεις. . . . Σοῦ λέγω μόνον ὅτι ὁ θεῖός μου ὁ Κονδυλοφόρος σοῦ ἄφησε χρόνους. . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Μόνον ; . . . Καλλίτερα νὰ μοῦ ἄφηνε τὴ σκούφια του ! . . . Ὡστε λοιπὸν κληρονομεῖς ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καὶ ναὶ καὶ ὄχι καὶ ὄχι καὶ ναὶ ! . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Δηλαδή ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Κληρονομῶ ὑπὸ ὄρους ἢ μᾶλλον δὲν κληρονομῶ διότι ὑπάρχουν ὄροι !

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Ἀρχίζω νὰ σὲ πιστεύω ἀφοῦ παραμιλεῖς. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τὰ βλέπεις ;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Μὰ πῶς γίνεται νὰ κληρονομηῖς καὶ νὰ μὴ κληρονομηῖς ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἴδού. Κληρονομῶ τετρακόσιαις χιλιάδες φράγκα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φονεύσω ἐν μονομαχίᾳ τὸν ὑπολοχαγὸν Γερσίμω Φυχάρην

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Τί λές, ἀδελφέ ! . . . Αὐτὰ δὲν γίνονται ! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἴσα ἴσα ἐπειδὴ δὲν γίνονται γι' αὐτὸ δὲν κληρονομῶ κ' ἐγώ ! . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Πῶς ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Νά ! δὲν κληρονομῶ ! . . . καὶ διὰ τοῦτο θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου ! . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Γι' αὐτὸ πῆρες τὸ ρεβόλβερ μου ; Μὰ καὶ γιατί παρακαλῶ δὲν κληρονομεῖς ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μπορῶ ἐγὼ νὰ σκοτώσω ἄνθρωπον καὶ μάλιστα ὑπολοχαγόν ;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀμμέ ;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — ὦ ! βλάκα ! . . . ὦ μποῦφο ! . . . ἢ μᾶλλον ἀμαθέστατε ! . . . Βρὲ δὲν ξέρεις. . . ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρῃς, σὺ δὲν ἀνοιξες ἀκόμη βιβλίον. . . Βρὲ δὲν ξέρεις ὅτι ὁ ὄρος τοῦ φόνου τοῦ Φυχάρη εἶναι αἵρεσις ἀνήθικος καὶ ἐπομένως θεωρεῖται ὡς μὴ γεγρημμένη καὶ κληρονομεῖς ; . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἀπτετεύεσαι ;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Ἄμ ! δὲν ἀνοίγεις τὸ τυχὸν κληρονομικὸν δίκαιον νὰ ἰδῆς !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄ ! μὰ τότε ! . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Τότε εἶσαι πλούσιος φιλαράκο μου !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Στάσου, ἀδελφέ μου, νὰ σὲ φιλήσω. [Ὁρμᾶ καὶ τὸν ἀσπάζεται]. Σὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς συμβολαιο-

γράφους τῆς περιφέρειας μας! Ἔλα ἄλλη μιὰ φορά!
[Τὸν ἀσπάζεται]. Καὶ ἄλλη μιὰ! . . . Κι' ἄλλη! . . .

ΒΑΣΣΑΜΟΣ. — Μὰ φθάνει, ἀδελφέ, φθάνει!

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ὅχι, ὄχι, δὲν φθάνει! Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω καιρόν! Τὰ βρίσκομε! Τώρα, τρέχω, πετῶ 'ς τοῦ Φυκάρη. . . . διότι ξέρεις τὸν προσεκάλεσα εἰς μονομαχίαν! . . . [Λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ φεύγει δραματικῶς]. Ἄ! τέλος πάντων εἶμαι πλούσιος! . . . [Ἐξέρχεται].

Μεταλλαγὴ τῆς σκηνῆς

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Φυκάρη.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν φιλοκάλως διασκευασμένην. Εἰς τὸ βάθος θύρα ἀνωθεν τῆς ὁποίας ὠρολόγιον.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, μόνη.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ παρατηροῦσα τὸ ὠρολόγιον. — Ἄχ! πόσον ἄργεῖ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα! . . . Κι' αὐτὸς ὁ ὠροδείκτης εἶναι νωθρὸς σὰν ὑπάλληλος ὑπουργείου! . . . Τί νὰ κάμω. . . . Ἄχ! τί πληξίς! . . . Νὰ τὸν εὔρεν ἄρα ὁ θεῖος μου; . . . Καὶ ἂν τὸν εὔρε, νὰ ἐπέτυχε; Ἄχ! πῶς μὲ φοβίζει ἡ ἀποτυχία! . . . Ἀνησυχῶ ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς διαλογῆς! . . . Θὰ κερδήσω ἄρα! Θὰ ἐπιτύχω! . . . Θεέ μου! τί ἀνησυχία! . . . Μὰ διατί ἄργεῖ; . . . Μὴ φοβεῖται νὰ μοὶ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν; . . . μὴ συνέβη τίποτε ἀπευκταῖον; . . . Καὶ εἶναι τόσοσ ὀξύθυμος ὁ θεῖος μου! . . . Δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μπατσίση ὀλόκληρον λόγον διὰ τὸ τίποτε! . . . Νὰ ἐνέδωκεν ἄρα ὁ Ἰούλιος; . . . Νὰ εἶπε τὸ ναί; . . . Τότε διατί δὲν ἔρχεται; . . . Διατί ἄργεῖ τόσοσ; . . . Διατί; . . .

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ καὶ ΦΥΚΑΡΗΣ

[Ὁ Φυκάρης ἔρχεται ἐμπεισμένως καὶ κατέρυθρος ἐξ ὀργῆς. Βηματίζει μεγάλους βήμασι κατὰ πλάτος τῆς σκηνῆς.]

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Λοιπόν, θεῖέ μου;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἀνεψιά μου, εἶσαι ἄτυχη! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ἔντρομος. — Τί λέτε;

ΦΥΚΑΡΗΣ ἐξακολουθῶν νὰ βηματίζῃ. — Λέω πῶς τὸν ἔχασες καὶ ἴσως ἴσως χάσεις καὶ ἐμένα! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ — Καλὲ θεῖέ μου!...

ΦΥΚΑΡΗΣ *ὡς ἄνω*. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω!... Καὶ ἔπρεπε νὰ μὴν ἦταν πεθαμμένοι νὰ τοῦ δεῖξω ἴγώ!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἐντρομος*. — Πῶς! ἀπέθανε;... "Αχ! [*πίπτει ἐπὶ καθίσματος*].

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πῆγε ἔς τὸ διάβολο!... ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ἀκόμα δὲν ἡσυχάζει, στέλλει παραγγελίαις ἔς τοὺς ἀνεψιούς του, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τοὺς ἀνεψιούς καὶ τῆς ἀνεψιαῖς!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μὰ θεῖε μου...

ΦΥΚΑΡΗΣ *ὡς ἄνω*. — Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει... Μὴ ἐσύ, ἓνας ἐκεῖνος... "Αμ! ὁ θεῖος;... Ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τοὺς θεῖους καὶ τῆς θεῖαις ἀκόμα!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μά, θεῖέ μου, τί ἔχετε; τί σᾶς ἔκαμεν;...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Μ' ἐπροκάλεσεν ὁ ἄνανδρος! Μὲ ἐπροκάλεσεν ἀλλὰ δι' ἄλλου!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Ποῖός;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ποῖός ἄλλος παρὰ ὁ πεθαμμένος!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Δυστυχία μου! παραμιλεῖ... Κύριος οἶδε τί νὰ ἔχῃ!...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — "Α! ἔπρεπε νὰ ἦταν ζωντανὸς νὰ τοῦ ἔβγαινα τὸ καρῦδι, μὰ τί νὰ σοῦ κάμω, πρόφθασε καὶ πῆγε ἔς τὸ διάβολο μόνος του!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Θεέ μου!... Τί νὰ κάμω;... Παραφρονεῖ!... [*Ἰψηλοφώνως*]. Τὸν εἶδατε, θεῖε μου, τὸν Ἰούλιον;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τὸν εἶδα, μάλιστα. Καὶ ἴσως τὸν ξαναἰδῶ διὰ τελευταίαν φορὰν!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μὰ τότε ποῖός ἀπέθανε;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πάλιν τὰ ἴδια! Ποῖός ἄλλος παρὰ ὁ θεῖος του!..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Καὶ τὸ εἶχατε γιὰ νέον αὐτό; Αὐτὸς ἀπέθανε πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — "Αχ! Νὰ μὴ τὸν προφθάσω!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Αἴ! τί νὰ γίνῃ! Μὴ κάνετε ἔτσι... κι' ἄλλοι χάνουν τοὺς φίλους των, μὰ δὲν κάνουν ἔτσι....

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Φίλος μου! Ποῦ ἔστὸ διάβολο ἔβρεθη φίλος μου, ἀφοῦ καὶ πεθαμμένος ζητᾷ νὰ μὲ ξεβγάλῃ!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω, θεῖε μου.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — "Α! βέβαια πῶς δὲν ἔμπορεῖς! Εἶναι πράγματα αὐτά, νὰ ἔμιλουν κ' οἱ πεθαμμένοι.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μά...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἐμιλοῦν, σοῦ λέω!... Ζητοῦν μάλιστα καὶ ἐχθρίκῃσιν!... Μὰ ἔννοια σου, καὶ σοῦ τὸν φτειάνω ἴγώ!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Μ' ἀφοῦ 'πέθανε ;

ΦΥΚΑΡΗΣ παραφερόμενος. — Θὰ τὸν σκοτώσω ! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Πεθαμμένον ἄνθρωπον ! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ ὡς ἄνω — Πεθαμμένον ξεπεθαμμένον δὲν ἔχει ! . . .
Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ πεθάνῃ ! . . . Γι' ἄκουσε 'δῶ . . . Τὰ σπα-
θιά μου ποῦ εἶναι ; . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ἀνησυχοῦσα. — Μὰ, θεῖε μου, δὲν κάθεστε νὰ πά-
ρετε τίποτα, νὰ πάρτετε ἓνα ποτῆρι νερό ! . . . [Ἰδία]. Θεέ μου !
τί θὰ γείνω ! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ ὡς ἄνω. — Τὰ σπαθιά μου, σοῦ λέω ! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ μελιχίως. — Μὰ εἶσθε κουρασμένος . . . δὲν κά-
θεστε 'λίγο . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Θὰ μὲ ἀκούσης ἢ ὄχι ! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Δὲν μὲ λυπᾶσθε, τὴν κακομοῖρα ! . . . Τί
θέλετε νὰ κάμετε . . . ἡσυχᾶστε . . . Πάρτετε μιὰ λεμονάδα, ἓνα
καφέ, ἓνα κονιάκ, τέλος πάντων κάτι τι . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Μὰ γιὰ τρελλὸν μὲ παίρνεις ; Ἐννοεῖς ἢ δὲν
ἐννοεῖς ὅτι μὲ προσέβαλαν ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Σᾶς προσέβαλλαν ; Ποιὸς ;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ποιὸς ; Σὲ ποιὸν μ' ἔστειλες ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Ὁ Ἰούλιος ; . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ παραφερόμενος. — Ναί, αὐτὸς ὁ κύριος Ἰούλιος . . . ὁ
Αὔγουστος . . . ὁ Σεπτέμβριος . . . ἀλλ' ἐννοῖα σου καὶ ἡῦρε τὸν
δάσκαλόν του . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ἰδία. — ὦ ἀτυχία ! Θεέ μου ! . . . [Ἵψηλοφώνως].
Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ αἰτία ; . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Οὐφ ! χριστιανή μου, δὲν 'νοιώθεις ! Αἰτία σοῦ
εἶπα εἶναι ὁ θεῖος του, ὁ βρυκόλακας, ὁ καλικάντζαρος ! . . .
Αὐτὸς εἶναι ποῦ μὲ προκαλεῖ . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ — Μ' ἀφοῦ 'πέθανε ;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ πεθαμμένος στέλλει παραγγελίαις ἀπὸ τὸν
ἄδη νὰ μὲ . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ἰδία. — Παραλογίζεται ! . . . Δυστυχία ! . . .

[Κτύπος εἰς τὴν θύραν]

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΔΙΚΑΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Ἐμπρός !

ΔΙΚΑΙΟΣ εἰσερχόμενος. — Συγγνώμην ἂν σᾶς ἐνοχλῶ . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἐκπληκτος ἰδίᾳ*. — Ὁ Ἰούλιος! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ *χαιρετῶν*. — Δεσποινίς. . . [Τῷ Φυκάρῃ]. Κύριε Φυκάρῃ, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς εὐρίσκω. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ *ἀποτόμως*. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *τῷ Δικαίῳ ἰδιαιτέρως*. — Εἶδες σήμερον τὸν θεῖόν μου;

ΔΙΚΑΙΟΣ *τῇ Μαριγούλᾳ ἰδιαιτέρως*. — Σὲ παρακαλῶ μὴ στιγμῆ!.. [Τῷ Φυκάρῃ]. Κύριε Φυκάρῃ, πρὸ ὀλίγου, ἐν τῇ ἐξάψει μου, ἐν τῇ παραφορᾷ μου σᾶς προεκάλεσα εἰς μονομαχίαν ἐξ ὀνόματος τοῦ θείου μου. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ *ἀποτόμως*. — Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι μὲ σένα θὰ μονομαχήσω! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ! Σᾶς εἶπον ὅτι ἐν τῇ ἐξάψει μου, σᾶς προεκάλεσα, ἀδιάφορον πλέον ἐκ μέρους τίνος. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅχι, καθόλου! Δὲν εἶναι ἀδιάφορον! . . . Διαφέρει πολὺ! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *τῷ Φυκάρῃ*. — Μά, θεῖέ μου, σταθῆτε ν' ἀκούσετε τὸν κύριον. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τί ἄλλο κάνω παρὰ νὰ τὸν ἀκούω! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Λοιπόν, ἔλεγον ὅτι ἡ παραφορά μου, ἡ ἄκαιρος, τὸ ὁμολογῶ, μὲ ἠνάγκασε νὰ φερῶ πρὸς ἡμᾶς διὰ τρόπου, κάπως ἀποτόμου. . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἀποτομωτάτου, κύριε! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἔστω, ὅπως θέλετε

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Καὶ τώρα, τί ζητεῖτε;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Νὰ μὴ γίνῃ πλέον λόγος περὶ μονομαχίας. . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Ἄχ! τί καλά! Ὁ καυμένος τί συμβιβαστικὸς ποῦ εἶναι!

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἄ! δειλιᾶτε, αἱ; . . . Ὅχι, κύριε. . . Μὲ ἐπροκαλέσατε καὶ ὀφείλετε νὰ κτυπηθῆτε! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Θεῖέ μου. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ *ὀργίλως*. — Σιώπα, σύ! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μ' ἀφοῦ ἔρχομαι νὰ κακονίνωμεν τὰ πράγματα ἄλλως;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δηλαδή, πῶς ἐννοεῖτε; . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι παρεφέρθη. . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἀφοῦ τὸ ὁμολογεῖτε, πρέπει νὰ μονομαχήσωμεν!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Τί ἄγριος ποῦ εἶναι σήμερα ὁ θεῖός μου!..

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Καὶ ἂν σᾶς ἐζήτουν συγγνώμην;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δὲν ἔμπορῶ! Πρέπει νὰ κτυπηθῶ. Εἶμαι στρατιωτικὸς. . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὰ ἡ σκιά τοῦ μακαρίτου καὶ πολυχλαύστου θείου μου θεωρεῖ ἑαυτὴν ἱκανοποιημένην . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δὲν ἔχω, σᾶς εἶπα, νὰ κάμω μὲ τὴν σκιάν, μὲ σᾶς θὰ κτυπηθῶ! . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Τί θέλουν 'ς τὴ μέση γὴ σκιαῖς δὲν 'μπορῶ νὰ καταλάβω!

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὰ ἐγὼ ἂν παρεφέρθην, παρεφέρθην ἐξ αἰτίας ἐκείνης, ὥστε ἀφοῦ ἱκανοποιήθη ἤδη, πᾶσα μεταξύ μας διαφορὰ παύει.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δὲν παύει καθόλου! Μὲ ὑβρίσατε καὶ ὀφείλετε νὰ κτυπηθῆτε.

ΔΙΚΑΙΟΣ *ἰδίᾳ*. — Δὲν τόχω σκοπὸ ὕστερα ἀπὸ τετρακόσιαις χιλιάδες φράγκα ποῦ ἔχω!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *τῷ Φυκάρῃ*. — Μὰ ἀφοῦ ὁ κύριος σᾶς ζητεῖ συγγνώμην.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Δὲν τ' ἀκούω 'γὼ αὐτά!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Δὲν τ' ἀκούει αὐτὸς αὐτά, μὰ 'γὼ τὸν χάνω κ' ὕστερα; [Τῷ Φυκάρῃ *ἰδιαιτέρως*]. Ἡ ἐπιμονή σας αὐτή, θεῖε μου, θὰ μὲ καταστρέψῃ. . . . τῶρα εἶναι περίστασις νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη.

ΦΥΚΑΡΗΣ *ἀφοῦ σκεφθῆ ἐπ' ὀλίγον*. *Ἰδίᾳ*. — Νὰ σοῦ 'πῶ δὲν ἔχει καὶ ἄδικο! . . . Ἄν τῷφερον ἡ τύχη νὰ τὴν ξεφορτωθῶ. . . γι' ἃς ἰδοῦμε! . . . [Τῷ Δικαίῳ]. Σᾶς εἶπα ὅτι εἶμαι στρατιωτικός. . . ἄλλ' ἀπόστρατος καὶ τὰ πράγματα συμβιβάζονται, ὑπὸ ἓνα ὅμως ὄρον.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Πάλιν ὄρους ἔχομε! [*Ἰδίᾳ*].

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Τὰς μετὰ τῆς ἀνεψιάς σχέσεις σας τὰς γνωρίζω. Καιρὸς, μοῦ φαίνεται, εἶναι πλέον νὰ παύσουν. . .

ΔΙΚΑΙΟΣ *λαμβάνων τὸν πῖλον τοῦ ὅπως ἀναχωρήσῃ*. — Εὐχαρίστως, ἀφοῦ τὸ θέλετε, οὔτε θὰ τῆς ξαναμιλήσω. . . . [*κινεῖται νὰ φύγῃ*].

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Πῶς!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. — Πῶς!

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Δὲν θέλετε, εἶπατε, νὰ παύσουν αἱ μεταξύ μας σχέσεις;

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ναί . . . ἄλλὰ. . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἄλλὰ; . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Διά. . . Διὰ τοῦ γάμου. . .

ΔΙΚΑΙΟΣ *ἀναπηδῶν*. — Πῶς! . . . Μὰ 'ξέρετε. . . [*Ἰδίᾳ*]. Μὲ τετρακόσιαις χιλιάδες φράγκα νὰ ὑπογυναικωθῶ δὲν πάει. . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Διστάζει ὁ ἄπιστος! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Λοιπόν ;...

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μά...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει .. ἢ τὴν παίρνετε ἢ μονομαχοῦμεν !...

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μ' αὐτὸ εἶναι βία... τὸ ξέρετε...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ἰδίᾳ*. — Ἰδέτε τὸν ἄθλιον... Μ' ἀπαρνεῖται...
ὦ οἱ ἄνδρες...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ὅπως θέλετε πάρτε το, μοῦ εἶναι ἀδιάφορον !... Μὲ προσεβάλατε καὶ ὀφείλετε νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε ἢ διὰ τοῦ ἐνὸς τρόπου ἢ διὰ τοῦ ἄλλου.

ΔΙΚΑΙΟΣ *ἰδίᾳ*. — Τί διάβολο νὰ κάμω ! Καὶ τὸ ἓνα κακὸ καὶ τὸ ἄλλο χειρότερο !... [*Ἰψηλοφώνως*]. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβιθασθῶσι τὰ πράγματα ἀλλέως πως ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *τῷ Φυκάρῃ ἰδιαιτέρως*. — Ὅχι, θεῖε μοῦ νὰ ἐπιμείνετε.

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἀδύνατον ! Ἡ ὁ γάμος ἢ ἡ μονομαχία !... Σκεφθῆτε !...

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ξέρετε ὁ γάμος... ἀπαιτεῖ...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἄνδρα καὶ γυναῖκα... αὐτὰ τὰ ἔχομεν... τί ἄλλο ...

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἦθελα νὰ εἰπῶ... [*ἰδίᾳ*]. Νὰ ἦταν τρόπος νὰ τῶκοβα ἀπὸ ἔδῳ μέσα !

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Περιμένω.

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Ἐάν μοῦ ἐδίδατε καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἐάν...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Νὰ σκεφθῆτε ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *τῷ Φυκάρῃ ἰδιαιτέρως*. — Ὅχι, θεῖε μοῦ... δὲν χρειάζεται σκέψις...

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Βεβαίως. Ζήτημα ὡς τὸ τοῦ γάμου, ἀπαιτεῖ σκέψιν... [*ἰδίᾳ*]. Καὶ φευγάλαν !...

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἐκατάλαβα ! Θὰ μονομαχήσωμεν !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Σὲ παρακαλῶ !...

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΒΑΛΣΑΜΟΣ καὶ οἱ προλαθόντες

ΒΑΛΣΑΜΟΣ *εἰσέρχεται δραμαίως*. — Συγγνώμην !... Μὲ συγχωρεῖτε... ὁ Ἰούλιος ἐδῶ εἶναι ;... [*ἰδὼν τὸν Δικαίον*]. ὦ νάτος !... Φίλε μου, εἶσαι ἀτυχῆς, ἀτυχέστατος !

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Τί ; τί ; Τί συμβαίνει ;

ΦΥΚΑΡΗΣ *ἰδίᾳ*. — Καμμία συμπαιγνία θὰ εἶναι !...

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Ὁ θεῖος σου ἤλλαξε γνώμην! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ *ιδίᾳ*. — Τὸν μασκαρᾶ! Δὲν 'συχάζει! . . . Καὶ 'ς τὸν τάφον ἀκόμη ἀλλάζει γνώμας! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ *ἀδημονῶν*. — Λέγε. . . λέγε, τί συμβαίνει;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Μὲ ἤυρεν ὁ συμβολαιογράφος καταφουρισμένος καὶ μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι εὐρέθη νεωτέρα διαθήκη τοῦ θείου σου, διὰ τῆς ὁποίας σὲ ἀποκληρόνει, διότι τὸν ἔχεις βρίσει κάποτε σκαιῶς! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ *πίπτει ἐπὶ καθίσματος*. ὦ κεραμίδι! . . . [Συνερχόμενος] Μὰ μήπως . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ *ιδίᾳ*. — Μὰ δὲν ἔλῃωσεν ἀκόμη ὁ βρυκόλακας!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ιδίᾳ*. — Ὁ καυμένος! . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Μὰ μήπως δὲν ἐνόησες καλά;

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Τί λὲς ἀδελφέ. . . Νά! μοῦ 'δωσε καὶ τὸ ἀντίγραφον. . . [Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χάρτην].

ΔΙΚΑΙΟΣ. — ὦ! ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος κι' αὐτὸν καὶ τ' ἀντίγραφέα του! . . . Τὸν μασκαρᾶ! . . . Αὐτὰ τ' ἀντίγραφα καὶ τὰ ἀπόγραφα εἶναι ποῦ μὲ φάγανε. . . ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τελείωσε! . . . Τὸ ἤθελε φαίνεται ἡ Τύχη μου ν' αὐτοκτονήσω . . . Μία, δύο, τὴν ἐγλύττωσα ἀλλὰ . . . τὴν τρίτην . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Αὐτὰ εἶνε ἐκδίκησις. . . φρόντισε μόνον νὰ ἐπιστρέψῃς τὰ λιανὰ ποῦ σοῦ δάνεισεν ὁ συμβολαιογράφος γιὰτ' εἶναι μανιώδης ἐναντίον σου . . .

ΔΙΚΑΙΟΣ. — ὦ! αὐτοὶ οἱ συμβολαιογράφοι! . . . Τοὺς ἤξερα τί πράγματα εἶναι! . . . [Τῷ Βαλσάμῳ]. Ἀντώνη, συγχώρα με καὶ ὁ Θεὸς σχωρέσοι! . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ. — Τί; τί; . . . τί σοῦ ἦρθε;

ΔΙΚΑΙΟΣ. — Εἶπα ὅτι θὰ αὐτοκτονήσω καὶ τώρα μάλιστα. . . [Τῷ Φυκάρῃ]. Κύριε Φυκάρη, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ἀνεψιάς σας! . . .

ΦΥΚΑΡΗΣ. — Ἐπὶ τέλους! . . . ἤλθες 'ς τὰ λογικά σου . . .

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ *ιδίᾳ*. — Ἐσώθην! . . .

ΒΑΛΣΑΜΟΣ *ἀναχωρῶν*. — Τρέχω ν' ἀναγγείλω τὴν αὐτοκτονίαν σου! . . .

[Ὁ Δικαῖος καὶ ἡ Μαριγοῦλα δίδουσι τὰς χεῖρας]

Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

